

XXXV. tečaj.

V Kamniku, december 1918.

12. zvezek.

Pozdrav sv. očetu Benediktu

za štiridesetletnico mašništva (21. dec. 1878 — 21. dec. 1918).

Bodi pozdravljena, mati-nevesta,
v večni lepoti tvoj venec žari,
k Ženinu-Kristusu dvigaš oči,
radostno kličejo srca ti zvesta:
„ljubljen mati, pozdravljena bodi!“ —

Oče, ki ljubi človeške rodove,
oče tam v Rimu praznuje svoj god,
davno mu dušo mazilil Gospod,
Večni, ki tehta in vlada svetove:
„Jakob, apostol ljubavi mi bodi!“

Posta, pokore slovesno število!
Leta svetosti za božji oltar . . .
K Stvarniku dvigal najljubši si dar,
Jagnje za grešni je svet govorilo . . .
Narodov oče, pozdravljen nam bodi!

P. EVSTAHIJ:

Veliki dogodki.

akoj od početka do zadnjih dni je „Cvetje“ ob raznih prilikah pokazalo in priprosto razodelo ljubezen in spoštovanje do pre-svetle vladajoče cesarske hiše, otroškovdano navdušenje za Avstrijo. V zadnjih dveh mesecih so se pa zvršili veliki dogodki, ki so vam, bratje in sestre III. reda, dobro znani.

Avstrije — ni več. Naš bivši vladar Karel je pripoznal svobodno Jugoslavijo ter se odpovedal prestolu. Naša postavna oblast je sedaj Narodno veče v Zagrebu, za Slovenijo pa Narodna vlada v Ljubljani.

Gotovo, ljubili smo mi, duhovni otroci sv. Frančiška, ljubili in spoštovali odkritosrčno starodavno habsburško vladarsko hišo, takisto smo tudi

iskreno želeli, da bi se Avstrija preustrojila, pre naredila, da bi bilo vsem narodom njenim ustrezno. Na drugi strani je pa tudi res, da smo po veliki večini odločno hrepneli doseči svojo lastno jugoslovansko državo, čeprav v okviru bivše monarhije. Toda kljub dobri volji cesarjevi, kakor vemo, niso njegovi svetovavci, državniki bivše Avstrije rešili težkih vprašanj, bodisi da niso hoteli, bodisi da niso mogli.

Ne da bi se mi mešali v državnopravne zadeve ali da bi hoteli dotičnim gospodom kaj očitati, moramo vendar povedati zgodovinsko resnico: jugoslovanska deklaracija v zvezi z drugimi bi bila rešitev za Avstrijo in vladarsko hišo habsburško, — vsaj za nekaj stoletji — ako bi avstrijski in ogrski državniki precej takrat šli na delo ter prostovoljno ustregli vsem opravičenim zahtevam. Pozneje je bilo že prepozno, kar so pokazali zadnji veliki pretresljivi dogodki.

Jugoslovanska začasna vlada je nastala povsem po potu pravice in postave. Cesarja in monarhije ni več: zgodovinski razvoj je v tem oziru dovršen. —

Zakon zgodovine je trd in neizprosen: Avstrija bi bila razpadla tudi, ako bi ne bilo naših deklaracij, tudi ako bi ne bilo tako odločne narodne zavesti, nič ni stanovitnega razen Boga in njegove besede.

Zavolj Boga ljubimo in bomo ljubili tebe, zaželjena mati Jugoslavija. Država mora biti. Pozdravljena nam bodi naša narodna država! Oblast mora biti, naj si bo v tej ali oni obliki: cesarstvo, kraljestvo ali ljudovlada! Oblika, vladavina je postranskega pomena; poglavitno je, da je oblast postavna in pravična. Zatorej ljubezen in spoštovanje sedanji in bodoči vladi naše svobodne Jugoslavije!

Pozdravljena, mati Jugoslavija; ljubi Bog naj ti dá svoj blagoslov!

P. GUIDO RANT:

Brezmadežna.

Na severnem robu Akropole, mogočnega gradu slavnega grškega mesta Aten, je stalo, proti solničnemu vzhodu obrnjeno, mojstersko delo umetnika Fidija — kip boginje Atene. V levici ščit, v desnici znamenje zmage držeč, je gledala po morju in deželi. Njeno glavo so obsuli prvi žarki jutra, ko je solnce, lepo kot zlato, vzhajalo iz morskih valov, in ravno to solnce jo je zadnje pozdravilo, ko se je dan nagnil in je utonilo v morskih salaminskih vodah.

O grški boginji Ateni pripoveduje pravljica, da je izišla iz glave očeta vseh bogov, okrašena z mnogobrojnim orožjem. Metis — modrost — je

bila njena mati. Ljudstvo jo je častilo kot ženo, prosto vsakega nerednega nagnjenja, prosto človeških slabosti.

Atena je bila podoba, katero je izrisala domišljija starih Grkov, katero so porabljali za svoje umotvore umetniki. V svoji neomadeževani in nedotaknjeni lepoti je presegala vse druge bogove. Boginji Ateni so se smeli bližati samo nedolžni in dobri ljudje. Zares čudovita podoba čednosti v časih, o katerih nam pripoveduje zgodovina, da je vladal v njih greh, da je vladalo poželenje. Ta podoba pa ni mogla dvigniti grškega ljudstva, ki je sicer čutilo v svojem srcu, da je vstvarjeno za lepše življenje, ki pa ni imelo moči, da bi se povzpelo iz propalosti in grehov, v katerih je zdihovalo. Tako je stala boginja, vzvišena nad svoj čas in nad svoje ljudstvo, sama na visokem gradu in je željno obračala svoje oko proti vzhodu, kakor da bi od tam morala priti rešitev narodov, ki so zdihovali pod težo greha.

In rešitev je prišla. Tam na daljnem jutru, na tratih in livadah Palestine je živelo ljudstvo, ki je hranilo v sebi upanje in hrepenenje po obljubljenem Mesiju, upanje, da se bo rodila žena, ki bo strla kači glavo in dala svetu Odrašenika. Ko so se dopolnili časi, je prišla ta žena in še danes stoji pred nami v svoji lepoti in nedolžnosti, obdana od solnca milosti božje, ovenčana z vencem dvanajsterih zvezd, ona stoji še danes pred nami kot bela lilija, kot pravi vzor človeštva.

Kot devico je večni Bog napovedal Marijo svetu sto- in tisočletja pred njenim rojstvom. Le odprimo najstarejšo izmed sv. knjig, ono, ki nam tako vzvišeno slika vstvarjenje sveta in nam tako lepo popisuje mogočnega Stvarnika nebes in zemlje. Poglejmo v to prvo knjigo sv. pisma, v kateri takorekoč z lastnimi očmi gledamo postanek sveta, človeka in vere. Kaj najdemo takoj v začetku?

Kratko, toda vzvišeno nam sporoča sv. pismo vstvarjenje sveta. „V začetku,“ tako beremo, „je Bog vstvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna, in tema je bila nad breznom, in duh božji se je razprostiral nad vodami. In Bog je rekel: „Bodi svetloba!“ (I. Mojz. 1, 1—3). Bila je to beseda vsemogočnosti, neskončne modrosti in dobrote. Zato se je pa tudi beseda božja dopolnila in je odsevala v nebeških prostorih iz tisočeri solnc, svetila se v tisočeri lunah in zablščala je iz milijonov zvezd. „Bog je rekel: Bodi svetloba! In bila je svetloba.“

Za zemljo pa je bila nesrečna tista ura, ko je bil dopolnjen prvi greh, ko je naša prva mati Eva prelomila postavo božjo in je pehnila Adama in nas v nesrečo, da smo postali otroci jeze, da smo postali podvrženi grehu in slabemu nagnjenju. Zavoljo Eve je postala zemlja zopet pusta in prazna. Tema je legla na zemljo, tema tako črna, da so ljudje tisočletja tavalj okoli z očmi, ne da bi videli, z ušesi, ne da bi slišali, z razumom, ne da bi spoznali, sè srcem, ne da bi čutili to, kar jim služi v mir in zveličanje. Potreben je bil nov dan. vstvarjenja, nov dan, v katerem naj bi Bog zopet vstvaril

nadnaravni svet, svet milosti, ki smo ga z grehom zgubili. Potreben je bil dan, v katerem naj bi Bog vstvaril svetlobo milosti in pregnal temo greha. In ta dan je dobri Bog svetu napovedal.

V sv. pismu beremo: „Gospod pa je rekel kači“ (I. Mojz. 3, 14): Ker si to storila in po ženi prinesla svetu greh, bom obudil novo ženo, ki ti bo sovražna: „Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo“ (I. Mojz. 3, 15); rodila bo Sinu, ki bo strah tvojega zaroda in bo razrušil tvoje kraljestvo. „Ti boš njeno peto zalezovala, ona pa ti bo glavo strla.“ V tej prvi božji obljubi, ki je podlaga naše sv. vere, gledamo že Marijo in njenega Sina Jezusa Kristusa. Marija stoji pred nami takoj na prvih straneh sv. pisma v svoji časti in slavi. Štiritisoč let je hrepenel po njej vesoljni svet. Slednjič po preteku toliko tisočletij se je približal dan, ko je Bog vstvaril Marijo brezmadežno. V drugič je Bog izgovoril vsemogočno besedo: „Bodi svetloba.“ Sedaj pa v ti besedi ni bila zapopadena samo vsegamogočnost, modrost in dobrotta božja, ampak tudi neskončno usmiljenje božje. Zato pa ta luč ni samo svetla in čista, ampak tudi usmiljena. Vsak žarek je usmiljen, vsaka iskrica je usmiljena, vsa luč je luč usmiljenja, prižgana od Boga za tiste, ki sede v smrtni senci. Ime te luči pa je: Zvezda zveličanja, Vrata nebeška, Zgodnja danica, Mati usmiljena, Tolažnica žalostnih, Pomoč kristjanov, ime ji je: Marija. Ne smemo se čuditi, da je tedaj, ko je Bog zaklical besedo: „Bodi Marija“, pretresal tisočeri odmev vesoljno stvarstvo in se združil v imenu: Marija. Tedaj se je razlegalo to ime po vseh nebeških prostorih in je odmevalo v besedi: Marija; in iz vseh zvezdic in iz vseh daljav se je zaslíšal glas začudenja: „Marija Brezmadežna, bodi pozdravljena!“ In tudi iz človeških src se dviga vsaki dan klic k drugi Evi, k drugi Materi, katero je Bog narodom zemlje v raju obljubil: „Marija, bodi pozdravljena Brezmadežna, bodi pozdravljena sv. Mati, ki si prinesla zemljanom usmiljenje in blagoslov, zveličanje in rešenje. Bodi pozdravljena dobra Gospa, ker si rešila človeški rod onega prekletstva, katero mu je z grehom prinesla njegova prva mati Eva.“ Iz človeških prs se dviga glas proti nebu, ki proslavlja deviško mater Marijo.

Pred kraljem Ahazom je stal prerok Izaija. Judovska dežela je bila od vseh strani stiskana od sovražnikov. Da bi Bog odvrnil kralja od zveze z Asirci, je poslal k njemu preroka. Izaija je spodbujal kralja, naj zaupa v Boga in naj si sprosi znamenje božje pomoči. Ahaz pa je odgovoril v svoji neveri: „Ne bom prosil.“ (Iz. 7, 12). Prerok pa je v kljub nevernosti kralja dobil razodetje. Gledal je v prihodnjost. Kaj vidi? Kako velik čudež se bo zgodil, da ga občuduje in zakliče celi hiši potomcev Davida: „Poslušaj tedaj, hiša Davidova!“ Tisto znamenje gleda, katero je Bog sam dal svojemu ljudstvu in v katerem se bo razodevala vsa krasota njegove vsegamogočnosti: „Sam Bog vam bo dal znamenje.“ To znamenje, ta čudež je Marija, Marija in njeno devištvo, Marija in njeno božje materinstvo. „Poslušaj o hiša Davidova . . . Bog sam ti bo dal znamenje. Devica bo spočela in rodila

Sinu in njegovo ime se bo imenovalo Emanuel t. j. Bog z nami.“ — Tako je prvak vseh prerokov okolo 700 let pred rojstvom Kristusa Gospoda ponovil ono obljubo, ki jo je Bog dal prvim starišem v raju o ženi in njenem zarodu, in jo je še bolj natančno določil.

Vse prerokbe so polne vzvišenih podob, s katerimi je sv. Duh slikal Devico Marijo. Ona je tista čudovita mladika, ki je pognala iz korenine Jesejeve, katera je obrodila božji sad, Odrešenika sveta. Ona je tista blagoslovljena deželca, na katero bo padla nebeška rosa in iz katere bo rojen Mesija: „Odrepre naj se zemlja in naj rodi Zveličarja“ (Iz. 45, 8). Ona je edina in nedolžna nevesta, katero ljubi večni Bog z neizrekljivo svojo ljubeznijo: „Hči moja in moja nevesta“ (Vis. pes. 4, 9). Ona je tista slavna kraljica, na katero se ozirajo angelji polni začudenja, ki sedi na desnici Sinu božjega, katero opazujejo trume zveličanih duhov, se čudijo njeni lepoti in si kličejo: „Kraljica sedi na njegovi desnici“ (Ps. 44, 10). Marija je tista žena, o kateri pravi sv. Duh: „Vsa lepa si prijateljica moja in madeža ni v tebi“ (Vis. pes. 4, 7). Ona je tista devica, katero primerja sv. pismo z belo lilijo na polju (Vis. pes. 2, 1).

Tri tisočletja so od stvarjenja sveta že prešla in greh je še gospodoval na zemlji; tudi četrto tisočletje se je bližalo svojemu koncu in vedno je še vladala noč. Ob koncu četrtega tisočletja se je posvetilo, kakor se posveti, ko začne vzhajati jutranja zarja! To je breznaidežno spočetje preblazene Device Marije. V srečnem dnevu, v blaženem dnevu za vesoljni svet je začelo živeti dete, katerega se podedovani greh ni dotaknil. Hči Joahima in in Ane je bilo to dete. O prelepa jutranja svetloba odrešenja! O slavna zarja večnega dneva! Ura rešitve se je približala. Dopolnil se je eden izmed večnih naklepov božjih, rodila se je ona, ki nam jo je ljubi Bog obljubil v raju, na katero nas je opozarjal po prerokih. Brezmadežna Mati stoji pred nami, kmalu bo prišel tudi Sin in dokončano bo deło odrešenja. „Veseli se, oče Adam,“ kliče sv. Bernard (Super „Missus est“ Hom. 2, 3), „nad svojó hčerjo in nad tako hčerjo, in še bolj vriskaj od veselja, mati Eva! Zakaj odvzeta ti bo sramota. Hiti, o Eva k Mariji, hiti o mati k svoji hčeri!“ Veselimo se pa tudi mi vsi, kot pravi otroci Matere nebeške, sè zaupanjem hitimo k nji ter jo prosimo njenega varstva in njene pomoči. Le pogledjmo, kako je Bog Marijo odlikoval.

Odprimo sv. evangelij in berimo. Kaj naj si mislimo o Devici, h kateri je Bog in Stvarnik poslanca iz nebeških višav poslal? V slovesnem slogu začenja sv. Luka zgodbo o pozdravljenju Marije Device po angelju Gospodovem in s tem zgodbo o vsega česčenja in moljenja vredni skrivnosti učlovečenja Sinu božjega. „Angelj Gabrijel je bil od Boga poslan v mesto galilejsko po imenu Nazaret k Devici, zaročeni z možem, kateremu je bilo ime Jožef, iz hiše Davidove. Devici pa je bilo ime Marija. In angelj vstopi k nji in reče: Zdrava, milosti polna! Gospod je s teboj. Blagoslovljena si med ženami!“ (Luk. 1, 26—28). Tako je pred skoraj dva tisoč leti zadonelo prvi-

krat angeljevo pozdravljenje. Ž njim se je pričela slava Marijina in njeno češčenje. Od tedaj se glasi in odmeva po vsem širnem katoliškem svetu: „Ave, Maria! Zdrava, Marija!“ Iz milijonov ust doni ta angeljski pozdrav, iz milijonov in milijonov src se dviga kakor prijetni kadilni dar k prestolu kraljice vseh svetnikov in angeljev zaupni pozdrav: „Ave Maria!“ Najbridkejša žalost in najslajša radost katoliškega srca se izraža v hvalnem, prosilnem, zahvalnem ter ljubečem pozdravu: „Ave Maria!“ „Zdrava Marija“ pa je tudi najprijetnejši, najiskrenejši in najmočnejši pozdrav ljubečega in trpečega, prosečega in v solzni dolini zdihujočega človeštva do milosti polnega srca matere Marije.

Kakšno čast in slavo Marijino nam izraža angeljski pozdrav: „Ave! Zdrava!“ Tako ni bil celih štirinatisoč let še nihče pozdravljen. To je sveta, tolažilna, pravna beseda božja do Marije in po Mariji do vsega človeškega rodu. Ta „ave“ je začetek vsega našega zveličanja, je prva ponudba milosti, miru in sprave nebeškega Očeta Adamovim otrokom, katerim Gospod nekako tako govori: „Zopet hočem dober biti vam vsem. Bodite mi vsi pozdravljeni!“

Kako visoko je Bog Marijo povzdignil s tem, da jo je določil za mater svojega Sina. Kolika čast za Marijo! Kakor je za otroke velika čast, ako imajo dobre stariše, katere ljudje spoštujejo in visoko cenijo, prav tako je tudi za stariše velika čast, ako imajo pridne in poštene otroke. To je že modri Salomon spoznal, ko je rekel: „Vnuki so starih krona, in očetje so čast svojih otrok“ (Preg. 17, 6). In na drugem kraju pravi Salomon: „Moder sin razveseli očeta, nespameten sin pa je žalost svoje matere“ (Preg. 10, 1). Ko je Agripina, mati grozovitega cesarja Nerona, slišala, da jo misli dati umoriti, je rekla, da ne zasluži in da ni vredna še dalje živeti, ker je mati tako hudobnega sina. Tako zelo se je sramovala, ker je bila mati tako hudobnega človeka. — Ko je videla Ana, mati mladega Tobija, da ni njenega sina toliko časa s popotovanja, je na ves glas začela jokati, rekoč: „Oh, oh, jaz uboga sirota! moj sin! zakaj sva te vender pustila v tujino popotovati? tebe, ki si luč naših oči, palica naše starosti, tolažba našega življenja, upanje naše prihodnosti!“ (Tob. 10, 4). Kako ga je ljubila!

Čigava mati pa je Marija? Kdo je njen Sin? Marija je mati našega Stvarnika; njen sin je — naš Stvarnik. Kaj naj si mislimo o Mariji, katero je obsenčila moč Najvišjega, ki je spočela od sv. Duha Sinu božjega, ga rodila in v včlovečenem Bogu gledala in molila svojega Sina? „Kar bo iz tebe rojeno,“ ji je rekel angelj, „se bo imenovalo Sin božji“ (Luk. 1, 35). O čudovita skrivnost, o neizmerna čast presv. Device! Kdo je ne bo proslavljal v nebesih in na zemlji?! Kdo je ne bo povzdigoval ne samo nad vse žene, ampak tudi nad vse svetnike, nad vse angelje, nad vse stvari?! Ali najdemo v vesoljstvu kakšno drugo bitje, ki bi bilo izvoljeno za mater svojega Boga? Ali najdemo na svetu mater, katere deviško rojstvo bi moglo oprostiti otroke vseh drugih mater onega prekletstva, katerega jim je dala prva mati človeškega rodu sè svojim grehom? Pozdravljajmo vsaki dan nebeško Mater

zavoljo onih darov, ki jih je prejela od Boga, zavoljo onega usmiljenja, ki nam je skazuje!

Asirski vojskovodja Holofern je napadel Judejo in oblegal sè svojo velikansko vojsko mesto Betulijo. Tako mnogoštevilnega sovražnika pa Judje niso mogli premagati. Vseh se je polastil obup. Tudi najbolj srčnim je upadel pogum. Samo ena žena se ni prestrašila, samo ena žena je ostala stanovitna, pobožna vdova Judita. Izročila se je varstvu božjemu in se podala v sovražni tabor, da bi tam Holofernu odsekala glavo. Svoj sklep srečno dovrši in reši sè svojo srčnostjo deželo in domovino. Kakšna radost in kakšno veselje je zavladalo v rešenem mestu. Od vseh strani so hiteli ljudje, vriskali so od veselja in jo pozdravljali: „Oblagodarjena si ti, o hči! od Gospoda najvišjega Boga, pred vsemi ženami na zemlji. Hvaljen bodi Gospod, kateri je nebo in zemljo vzstvaril, kateri te je vodil, da si vojvodu naših sovražnikov glavo odsekala; ker je danes tvoje ime tako povišal, da ne bo prešla tvoja hvala iz ust ljudi!“ (Judit. 13, 23—25). In prišlo je ljudstvo iz Jeruzalema, da bi videlo svojo rešiteljico ter je zapelo njej v čast: „Ti si slava Jeruzalema, ti veselje Izraela, ti čast našega ljudstva!“ (Judit. 15, 10).

Judita in Marija! Kako velika razlika je med njima! Judita je odsekala glavo sovražniku judovskega naroda, Marija pa je strla glavo sovražniku celega človeškega rodu — satanu in nas je po svojem Sinu rešila večnega pogubljenja. Judita je zaslužila, da ji je ljudstvo klicalo: „Oblagodarjena si ti, o hči! med vsemi ženami zemlje,“ toda Marija, mogočna Devica jo presega v svoji slavi in v svojem zasluženju in zato veljajo o nji bolj, kakor o vsaki drugi ženi besede: „Blagoslovljena si med vsemi ženami zemlje in blagoslovljen bodi Gospod, ki je tvoje ime, o Devica, tako povzdignil, da ne bo tvoja slava nikdar utihnila v ustih Evinih otrok, ki si jih rešila pred obličjem jeze božje!“

Da, blagoslovljena si od Boga, ti slava Jeruzalema, ti čast sv. kato-liške Cerkve, blagoslovljena si, ti veselje Izraela, ti radost svojih otrok, ki zdihujejo na zemlji, blagoslovljena si, ti ponos svojega ljudstva. „Vsa lepa si,“ vsa brez madeža. Zato te pozdravljajo tvoji otroci z veselim srcem, zato verujejo v tvoje brezmadežno spočetje, zato spoznavajo to resnico pred celim svetom in ti kličejo v ponižnosti: „Tota pulchra es, Maria, — Vsa lepa si, Marija, Et macula non est in te, — In madeža ni v tebi! O varuj nas, o pripelji nas k sebi, ti Mati brezmadežna!“

Človeka, ki nima srca, ne bo nihče izbral za prijatelja.

Paskal (Pascal).

P. ALFONZ FURLAN:

O mesečnem priprošnjiku ali patronu.

Blažena Marjeta, devica 2. reda.

Zgled zaničevanja ničemernosti.

Marjeta je bila hči rimskih knezov Kolona; ko je bila še otrok, je zgubila očeta in mater; zanjo sta skrbela stariša brata Janez in Jakob. Stariši brat bi jo rad omožil, ona je pa posvetila sveto devišstvo nebeškemu ženinu Jezusu; zaradi tega je morala mnogo trpeti. Mlajši brat Jakob, kardinal sv. rimske cerkve, jo je osrčeval; star grad nad mestom Palestrina ji je preuredil v samostan, kjer je živela po vodilu drugega reda s svojimi tovarišicami. Bog jo je obiskoval z raznimi boleznimi; na desni prsni strani se je odprla velika in globoka rana, ki ji je napravljala zadnjih sedem let pred smrtjo hude bolečine. Vadila se je v potrpežljivosti, radodarnosti do ubogih in bolnih; odlikovala se je v pokorščini, sveti čistosti, redovnem uboštvu in zaničevanju ničemernosti. Umrta je 30. decembra leta 1284. in papež Pij IX. je potrdil njeno nepretrgano češčenje.

Po izvirnem grehu je človek nagnjen k hudemu, zlasti še k ničemernosti, ki se najbolj razodeva pri ženskem spolu. O kako nespametna in nevarna je pa ničemernost in želja drugim dopasti! Ničemernost gleda samo na zunanost; lepa in zala hoče biti v obleki, v laseh, na obrazu, v telesni postavi, v obuvalu, hoji in še celo v govorjenju. In zakaj? Da bi bila všeč ljudem, svetu, tudi ako Bogu ni ljubo! Oh, koliko greha, grešne priložnosti, pohujšanja izvira iz te strasti! Oj koliko stroškov zaradi ničemernosti! Koliko oseb, družin, hiš je nesrečnih vsled te grde ničemernosti! Dobro si zapomni, ta ničemernost te bo še hudo kaznovala; bolj ko kdo želi ničemern biti, tem prej in grši postane na obrazu. Ravnaj se po navodilu sv. Pavla apostola: „Žene naj se tudi v poštemem oblačilu s sramežljivostjo in zdržljivostjo zaljšajo, in ne s pletenimi lasmi ali z zlatom, ali z biseri, ali z drugim oblačilom.“ (1. Tim. 2, 9). Posnemaj blaženo Marjeto Kolóno, ki je kot bogata kneginja vsako ničemernost zaničevala, svet zapustila in v samostanu Bogu služila in tako zveličala svojo dušo. Zdaj se sveti v nebeški krasoti, ona, ki se v tem življenju ni sramovala nositi spokorne redovne obleke, čeprav je bila večkrat celo zašita. . . . „Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota: žena, katera se boji Gospoda, ona bo hvaljena.“ (Preg. 31, 30).

Sedmero veselih skrivnosti.

VI.

Marija prva vidi Jezusa vstalega od mrtvih.

»Moj ljubi je moj in jaz sem njegova. Vrni se moj ljubi . . ., dokler ne mine dan in ne zginejo sence.«

(Vis. pes. 2, 16—17).

Napočilo je prvo veličastno jutro nove zaveze. Žarno solnce je pravkar pozlatilo sè svojim sijajem veličastne cedre libanonske, odelo v škrlat pod njimi ležeče planjave, poljubilo zlato streho jeruzalemskega tempeljna in kmalu objelo celo sveto mesto. V neki preprosti hišici pa je ugledalo klečečo ženo v goreči molitvi. Prečista Mati božja je bila zatopljena v premišljevanje dogodkov poslednjih dni . . . Ali naenkrat zažari cela izbica v nepopisnem sijaju. Marija Devica se zavzeta okrene in — o, neskončna radost! — pred seboj ugleda v morju nebeške svetlobe svojega nad vse ljubljenega Jezusa, poveličanega Sina božjega. Prevzame jo brezmejno veselje, morda še tiho zašepeče: „Sin moj!“, nato pa pristopi v nebeški ljubezni k njemu in ga v materinski ljubezni privije na svoje srce ter poljubljuje rane na svetem telesu svojega Sina. Ves je čudovito spremenjen, ves poveličan in blažen. Ima sicer še rane od žebljiv na rokah in nogah, ali te rane ne bole več, ne krvave več, ampak žare in blišče se, kakor dragoceni, prekrasni rdeči rubini. Kaj je tedaj govorilo srce vzradoščene Matere, kaj je govorilo Srce božjega Sina? Morda o božjem usmiljenju in ljubezni božji, ali morda o skrivnostih nebes? Kedo ve?!

Obisk traja le kratek čas. Ali vendar Marija je potolažena, saj ve, da se ji bo pred vnebohodom še večkrat prikazal. Mera trpljenja je zanjo sedaj tudi mera tolažbe in mirnega, plemenitega veselja.

Ko pa Jezus odide, zapoje Marija v svojem srcu slavospev iskrene hvaležnosti.

VII.

Marijino vnebovzetje in kronanje.

»Pridi z Libanona, nevesta moja, pridí z Libanona, pridí: kronana boš...«

(Vis. pes. 4, 8).

Staro sporočilo pripoveduje, da so se apostoli po božjem navdihnjenju pred smrtjo Gospodove Matere še enkrat zbrali pri njej, da jo poslednjikrat vidijo, preden odide k svojemu Sinu. Prišli so vsi iz vseh krajev zemlje, edino apostol Tomaž še ni dospel iz daljne Indije.

Čudovito lepa slika! Mati sredi sinov, sinovi ob postelji najboljše Matere. Pravkar so žarki zahajajočega solnca poslednjikrat poljubili ovenelo lice prelepe Rože libanonske. Zažarelo je v velikem, srčnem hrepenenju še v smrti lepo obličje Matere Gospodove; še en nasmeh, še en pogled na zbrane apostole in duša prečiste Device je odhitela med petjem rajskih duhov k svojemu Sinu. Brezmejno veselje je prevzelo v onem presrečnem hipu dušo Brezmadežne, zakaj ljubezen Matere je našla utehe na Srcu svojega božjega Sina.

Telo Marijino pa so nesli zvesti učenci v kamenit grob pod Oljisko goro. Legenda pripoveduje, da so angelji nasuli pred grob čudežno lepih cvetic, v višavah pa se je čulo angelsko petje.

Tretji dan po njeni smrti je dospel tudi sv. apostol Tomaž. Ob vznožju Oljske gore, tako pripoveduje legenda, pa je ugledal iz dalje čaroben sijaj, ki je skoroda presegal žar solnca. Zavzet hiti v Marijino hišico, kjer so bili zbrani apostoli ter vpraša, kaj pomeni čudoviti sijaj? Tedaj je zvedel o smrti Gospodove Matere in bridko se je razjokal. Nato je tako dolgo prosil apostole, da so naposled odprli grob. In glej! Ko so dvignili nagrobno ploščo, je ležal le pas Marijin v grobu in rajsko lepe cvetke so razširjale v njem svoj vonj. V sredini groba je dehtela v deviški lepoti bela lilija . . .

Ko so se apostoli vračali od groba, zablesti nenadoma velika svetloba; sredi te svetlobe pa ugledajo, kako neso rajski duhovi svojo Kraljico k Bogu, k njenemu Sinu.

In kakor, da bi bila tisto uro nebesa odprta, vidijo, kako pristopi k njej Sin božji ter ji položi med veličastnim petjem angelskih zborov krono na deviško glavo; njej, Kraljici nebes in zemlje.

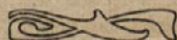
Pri tem pogledu se tudi potrtem apostolom srce širi od iskrene radosti in srca, ki iz njih vrô psalmi vroče zahvale, trepetajo v veliki sreči.

Iz neba pa je lil nanje prvi blagoslov nebeške Kraljice in ljubeznipolne Matere nas vseh.

Konec.

Le tiste bo rešil Bog večne nesreče, katere tepe v časnih rečeh. Kdor se zdaj brani delati pokoro, tudi tedaj ne more pričakovati rešitve; zakaj hudobni ne morejo pričakovati v večnosti v Bogu rešitelja, ki se ga zdaj branijo kot očeta, ki jih tepe.

Sv. Gregor Vellkl.

Pot v nebesa.

Premišljevanja o večnih resnicah in o trpljenju Jezusa Kristusa.

Spisal sv. Leonard Portomavriški, poslovenil P. Alfonz Furlan.

Šestnajsto premišljevanje.

Jezusa mučijo.

remišljuj: ko je Jezus spoznal, da je prišla ura njegovega ujetja, je rekel: Moji učenci, moj izdajavec je blizu; da bo svet videl, da ljubim svojega Očeta, glejte, pripravljen sem, trpeti in umreti, pojdemo! — Med tem se Juda približa z vojaki, da bi Jezusa prijel. Stopi k izdajavcu in mu reče: Ako iščete Jezusa Nazarenčana, jaz sem; ako pa hočete mene, pustite v miru moje učence! — Jezus kako ljubiš! V sredi morja trpljenja pozabiš na se in misliš na svoje učence, ki so se oddaljili od tebe. — Takrat pa vojaki s suvahjem in vdarci vržejo Jezusa na tla, ga zvežejo, vklenejo v verige, vlečejo po ulicah v strašnih mukah. Jezus kakor krotko jagnje med divjimi volkovi trpi in molči. Peljejo ga k Ani, potem h Kajfi, ki je bil velik duhovnik tisto leto, kjer je prejel hudo zaušnico, kjer so ga zaničevali, k smrti obsodili, imenovali preklinjevalca Boga, vanj pljuvali, klofutali, zasmehovali, hudo ž njim ravnali, sramotili in zaničevali; pokrivali so mu oči, mu zaušnice dajali in govorili: Kristus, povej nam, kdo te je udaril. „Prerokuj nam, kdo te je udaril?!“ (Luk. 22, 64). — O kako velika misel in velik nagib za nas, da naj ljubimo Boga! Bog sprejema vdarce, Bog je opljuvan, iz ljubezni do človeka je Bog mučen.

2. Moja duša, tu se ustavi, premišljuj Jezusa! Glej, kako zdihuje in se joče; moli ga, imej sočutje ž njim in skrbi, da mu boš popravila krivice s češčenjem in s svojo ljubeznijo. O moj ljubeznivi Jezus, vidim te, ali te ne poznam! Kje je tvoja lepota? Kako so otemnele tvoje božje oči, ki so vlekale duše, da naj te ljubijo! Kako je obledelo tvoje božje obličje, ki je nasičevalo srca! Kje je tvoja nebeška miloba, ki je napolnjevala duha s sveto ljubeznijo! Siromak, moj Jezus, kako si spremenjen! O moj predragi Odrešenik, napolnjen sè zasramovanjem in ves v trpljenju, o kako si vreden, da bi te ljubili in kako nevreden je imena kristijan tisti, ki beži pred poniževanjem, tisti, ki zaničuje križe, ki je nevoljen radi krivic, ki sebe povišuje in išče prilike, da bi se maščeval! Odpusti mi, o predragi Jezus, oče in ženin moje duše, grešil sem! — Sè svojo predrago Krvjo operi moje madeže! O nebeški zdravnik, ozdravi moje dušne bolezni in daj, da bo razsvitljena moja duša pri luči krivic, ki jih trpiš ti, o moja dobrot, iz ljubezni do mene, da bo objemal moj duh trpljenje in krivice kot nebeške zaklade! —

Sad tega premišljevanja. Jezus zaničevan — molči . . . O koliko pove to Jezusovo molčanje! Uči te molčati v hudem, ko te zadene. Ti pa

ne znaš molčati, dà, pri najmanjši nevolji se že vznemiriš. V molčanju posnemaj Jezusa, svojemu Zveličarju podari žalitve in krivice, ki jih prenašaš, in on te bo zagovarjal in ti dal veliko plačilo.

Sedemnajsto premišljevanje.

Jezusa zataji učenec in zavrže judovsko ljudstvo.

1. Premišljuj: ko so Jezusa mučili, je bil Peter ne daleč pri ognju; ko so ga vprašali, je li Kristusov učenec, je odgovoril, da ga ne pozna. Na drugo in tretje vprašanje je tajil in zatajil svojega učenika. Jezus sliši njegovo zatajitev in postane jako žalosten, vendar ga ne zapusti, temuč ga sočutno in milo pogleda. „Gospod se je ozrl, in je pogledal v Petra.“ (Luk. 22, 61). Zdi se mi, da mu je rekel: Moj Peter, zakaj tajiš, da me ne poznaš?! Kaj hudega sem ti storil? Ne veš li, kako sem te ljubil?! O Peter, Peter, vrni se k meni, da te bom objel in ti odpustil. Takrat je petelin zapel, prestrašeni učenec se je spomnil besed Kristusovih, ki mu je rekel, da ga bo trikrat zatajil, preden bo petelin zapel, zdajci se skesa in obžaluje. Šel je ven in grenko je obžaloval svoj greh. „In Peter je šel ven, in je milo jokal.“ (Luk. 22, 62). — Tresi se, kristjan! Ako veliki svetniki padejo, ker so opustili molitev, kaj bo s teboj, ako jo boš zanemarjal?! In ako so veliki svetniki padli v grešni priložnosti, kaj bo s teboj, ako se boš družil s hudobnimi tovariši in občeval z nevarnimi osebami! Ena sama siromašna dekla je zadostovala, da je padel Peter, in ti, kaj praviš? Da ne boš padel?! O moj Jezus, poglej moje kamenito srce! Ljubeznivo me poglej in daj, da bom obžaloval svoj greh! —

2. Premišljuj: ko se je to kruto ljudstvo naveličalo mučiti in trpinčiti Jezusa, ga pelje po redu od Kajfe do predsednika Pilata, da bi ga obsodil. Pilat ga pošlje k Herodu; Herod hoče videti čudeže; ko pa spozna, da Jezus neče, se norčuje iz njega, ga da obleči v belo obleko kot norca; ga zasramuje in se iz njega šali ter nazaj pošlje Pilatu. Pilat ga sprašuje, spozna, da je nedolžen, ter ga hoče rešiti. Pri Judih je bila pa navada, da jim je za praznik izpustil jetnika. Takrat je bil v ječi puntar in ubijavec Barába. Pilat je vprašal ljudstvo, hoče li, da jim izpusti Jezusa ali Barabo, in ljudstvo je zavpilo: Živi naj Baraba in umrje naj Jezus! O nehvaležno ljudstvo, ali se ne spominjaš, koliko dobrot ti je skazal Jezus? Zakaj hočeš njegovo smrt? Kaj hudega ti je storil tvoj Odrešenik?! — Gorje ti, o nehvaležni kristjan! kolikokrat si rajši imel slabega prijatelja, prepovedano veselje, strast, časni dobiček in lastno čast kakor pa Jezusa. Ko si grešil, si rekel v svojem srcu: Živi naj veselje in umrje naj Kristus; vstreči hočem svoji volji, svoji skrbi, za Kristusa se ne menim! — O moj potrpežljivi Bog, koliko let imaš potrpljenje z menoj! — Objokuj zdaj svoj greh, razjokaj se, ljubi Jezusa in mu obljubi, da ga boš rajši imel kakor vse druge reči in da boš spoštoval njegovo voljo, njegovo postavo in čast bolj kakor svoje življenje. —

Sad tega premišljevanja. Beži pred grehom in tudi pred najmanjšo priložnostjo storiti hudo. Kadar te skuša hudi duh, se spomni, da, ako privoliš v greh, nisi nič manj kriv in Jezusu nehvaležen kakor nečloveški Judje, ki so vpili: Živel Baraba in umrje naj Kristus. Zakaj z grehom ceniš bolj nedovoljeno veselje kakor pa zapoved božjo, Kri, ljubezen Jezusovo in svojo dušo.

P. JERONIM KNOBLEHAR:

Francišškani v Sv. Deželi.

X. Turki se polaste Palestine.

Leta 1230 so se preselili Turkmeni iz Turkestana v Srednji Aziji v kraje Male Azije, kjer je bil sv. Pavel pri prvem svojem potovanju oznanjal sv. vero: pokrajino Ikonij (Iconium) so si izbrali za novo domovino. Poprej so bili mirni pastirji, pod svojim bojevitim poglavarjem Osmanom so pa kmalu nastopili bojno pot osvajanja ter so v teku dveh stoletji po svoji preselitvi postali nevarni sosede bizantinskemu cesarstvu. L. 1453 so se polastili Bizanca ali Carigrada, potem ko so si bili že prej osvojili skoraj celi Balkan.

Kot bližnji sosede Male Azije tudi Saraceni niso bili varni pred njimi. Leta 1516 so Saraceni pri mestu Alepo v Mali Aziji zgubili bitko proti Osmanom, kakor so se takrat že imenovali Turkmeni po svojem bojevitom sultanu Osmanu, ki smo ga prej omenili. Že leto pozneje, 1517, so Osmani preko Sirije in Palestine prodrli noter v Egiptet in se polastili prestolnega mesta Kahire. S tem je bila osoda Saracenov zapečatenata. — Selim I., osmanski sultan, je bil sedaj gospodar Egipta, s tem pa tudi Sv. Dežele. — Kristjanom je bil naklonjen in jim je dovolil mnogo svoboščin, ki jih pod Saraceni niso imeli. Tudi frančiškanski zgodovinarji nikjer ne tožijo o kakem nasilju.

Vse drugače pa so se stvari zasukale, ko je Selimov sin Soliman (1520—1566) zasedel prestol. Le-ta ni bil samo strah vshodne Evrope, ampak tudi največji nasprotnik varihov svetišč, frančiškanov in kristjanov sploh. Kmalu je našel dozdeven vzrok, da je mogel pokazati svoje sovraštvo do krščanstva. Ko se je poglavar mesta in pokrajine Damaska, Ghaseli vprl sultanu Solimanu, je le-ta obdolžil sijonskega gvardijana sokrivde in ga vrgel v ječo, češ, da je gvardijan svoje brate poslal v Evropo šuntat in podpihovat kristjane na vojsko proti Osmanom ali Turkom: porabil pa je za to obdolžitev zastarelo dejanje, ko je namreč zadnji saracenski sultan Tuman I. 1516 frančiškane poslal na papežev, benečanski in francoski dvor prosit pomoči proti Osmanom, pa je ni dobil: to pa se je zgodilo še za

časa Selima I. Res so nekateri duhovniki sirskega razkolnega obreda prosili pomoči proti Solimanu in nagovarjali cesarja Karola V. na križarsko vojsko, tudi je neki italijanski frančiškan predlagal, naj papež vpokliče v vojake vse za orožje sposobne menihe, ki bi jih bilo po njegovem računu 144 tisoč mož, med njimi 36 tisoč frančiškanov.

Seveda sultanu ti ukrepi kristjanov in nasveti italijanskega frančiškana niso ostali neznani; ni čuda, da jih je izrabil v sovražnost in dal frančiškanom okusiti svojo jezo. Ta položaj so izrabili jeruzalemski judje in začeli šuntati in ščuvati mohamedane proti frančiškanom.

Ker so le-ti ravno takrat z dovoljenjem turških oblastnij popravljali svoj sijonski samostan, je neki derviš, čuvaj Omarjeve mošeje, ki stoji na mestu nekdanjega jeruzalemskega tempeljna, vložil pri turški oblastniji sledečo pritožbo: „Zunaj mesta Jeruzalema stoji samostan frankovskih menihov, imenovan sijonski samostan. Frankovski kristjani prihajajo tjakaj iz vseh delov sveta in bivajo tamkaj popolnoma varno . . . Pod pretvezo, da je sijonski samostan v slabem stanu, so si vedeli menihi preskrbeti dovoljenje, da ga smejo popraviti. In sedaj na svojo pest zidajo novega iz rezanega kamna ter so ga raztegnili noter do Davidovega groba. Vprašamo: Je-li dovoljeno, da se zida samostan v bližini kraja, kjer je David pokopan? Je-li dovoljeno, da tu odmevajo njihovi brezbožni krščanski spevi in da duši glas njihovih zvonov turško molitev? Sme li mohamedan podpirati v tem brezbožne Franke? Ne stori li greha tisti, ki tega ne prepove, četudi bi mogel? Prosimo odgovora!“

Turška oblastnija se seveda ni obotavljala vstreči pritožbi in je izrekla, da je počenjanje frankovskih menihov, frančiškanov na Sijonu, proti turški veri.

S tem odlokom je šel derviš v Carigrad k sultanu Solimanu ter je dosegel, da je l. 1523 dobil turški poglavar mesta Jeruzalema sledeči ukaz:

„Zvedeli smo, da se pri plemenitem mestu Jeruzalemu nahaja grob preroka Davida in da se tega groba dotikata cerkev in samostan frankovskih menihov na Sijonu. Ti menihi hodijo po hodniku tik prerokovega groba. Ker se ne spodobi, da bi bili ti kraji v rokah nevernikov in da bi njihove noge stopale po krajih, ki so od tega preroka posvečeni in po vsej pravici zahtevajo, da jih tudi mi posvečujemo in spoštujemo, — zapovemo s tem, da se morajo nemudoma pregnati iz cerkve in samostana vsi menihi in tisti, ki ž njimi vred tam stanujejo. Svetišče naj se očisti in odda skrbi čuvajev drugih naših turških svetišč. Ta-le, ki prinaša to povelje, pridigar Mehdi el Hakimi, naj bo oskrbnik cerkve, njenih vrtov in drugih lastnin.“¹

XI. Nadaljna osoda svetišča na Sijonu.

Četudi se glasi sultanovo povelje zelo odločno, je vendar minulo šest mesecev, preden se je zvršilo. Vzrok za to obotavljanje ni povsem jasen. Prej imenovani zgodovinar Kalahóra (Calahorra)² meni, da se je derviš kesal ali pa bal, da se ne bo posrečilo povelja zvršiti, ker si je lahko mislil, da

¹ Calahorra, *Historia cronologica della Terra santa* 390—392. — ² L. c.

se bodo krščanski vladarji potegnili za svetišče in njegove varihe, frančiškane. Vsled tega je baie derviš najprvo šel v Damask h krščanskim trgovcem in jim za visoko vsoto denarja ponudil sultanovo pismo v nakup, s čimer bi seveda vsa zadeva ostala prikrita, svetišče pa rešeno. Vsota je bila pa previsoka in je sijonski samostan ni zmogel: med dolgotrajnimi pogajanji je baie derviš zgubil potrpežljivost ter je sultanovo pismo izročil poglavarju v Damasku.

Sedaj so se frančiškani obrnili na velikega vezirja v Carigradu, Ibrahim pašo, ki jim je svojo pomoč obljubil. Žalibog, da pomoč ni prišla pravočasno: med tem je damaščanski paša ukazal pregnati frančiškane iz samostana in cerkve. To se je zgodilo 8. januarja 1524; kakor priča še dandanes napis v kameniti plošči na vshodni strani dvorane zadnje večerje, ob levi strani vrat, ki se glasi: „V imenu Boga, usmiljenega in milostljivega! Sultan vseh stvari, steber izlamske vere, služabnik svetišča, vir pravice in zaupanja, sultan Soliman, naslednik Uthmanov, je ukazal ta kraj osnažiti, nevernikov očistiti in iz njega narediti mošejo, v kateri se bo imenovalo božje ime. Bog čuvaj izlam in mu daj dolgo življenje!“¹

Tako so bili frančiškani pregnani iz svetišča zadnje večerje Gospodove, ki so ga bili skoraj 200 let čuvali z nedopovedljivimi žrtvami. Niso sicer prenehali s prizadevanjem, dobiti je nazaj, pa bilo je vse zastonj: le to so dosegli, da so smeli ostati v enem delu samostana, kjer so upali dočakati ugodnejših časov. Seveda je bilo to bivanje zanje vir neštevilnih nasilnosti in izžemanja, s čimer so se zopet in zopet okoristili njihovi saracenski sosedovci. Položaj je bil slednjič tako nestrpen, da so frančiškani namerjali vse popustiti in se vrniti v domovino.

Nekaj glavnih dogodkov iz tega časa trpljenja hočemo sedaj navesti.

Zvesto pomoč v prizadevanju nazaj dobiti zgubljeno so našli frančiškani pri benečanskem poslancu Petru Dzenu (Zen). Le-ta je po velikem vezirju, Ibrahim paši dosegel pri sultanu, da so frančiškani nazaj dobili samostan, ne pa tudi svetišča, namreč dvorano zadnje večerje Gospodove. In ko se je francoski kralj Franc I. l. 1528 potegnil za frančiškane in prosil sultana, naj jim da nazaj tudi svetišče, mu sultan ni hotel uslišati prošnje, ampak je samo obljubil, da bo svetišče obdal z obzidjem in s tem zaprl kristjanom in mohamedanom. Vendar se njegovo povelje ni zvršilo, svetišče je ostalo turška mošeja do današnjega dne.

Dokler je bila benečanska ljudovlada krepka in močna, so bili Benečani dejansko pokrovitelji frančiškanov in svetišč v Palestini. To razmerje se je pa začelo krhati za časa Franca I., francoskega kralja, ki je spodrival Benečane, kjer je mogel in je tudi dosegel, da je sultan Soliman l. 1536 francoski državi priznal pokroviteljstvo nad kristjani v Sv. Deželi. Seveda to Benečanom ni bilo po volji: še isto leto so se razmere med njimi in Turki tako poslabšale, da se je bilo bati vojske, ki je l. 1537 res izbruhnila. Z drugimi Benečani v Sv. Deželi so postali tudi frančiškani, ker so bili itali-

¹ Das hl. Land, 1914, 166.

janske narodnosti, sultanovi vojni vjetniki. Zaprti so bili deloma v Damasku, deloma v Jeruzalemu do l. 1540: šest jih je v ječi umrlo na kugi, trije pa na drugih boleznih.

Med tem, ko so bili frančiškani v ječi, so si razkolniki marsikaj prilastili od njihove lastnine; oropali so tudi tačas kapelico Marijinega prikazanja v cerkvi Božjega Groba, kjer imajo frančiškani dandanes shranjeno presv. Rešnje Telo, ter so iz levega altolja ukradli zadnji večji ostanek svetega križevega lesa, ki se je od takrat dalje zgubil.

Po prizadevanju kralja Franca I. so bili frančiškani sicer rešeni vjetništva, niso pa dobili nikake odškodnine v tem, kar jim je bilo ugrabljeno. Zlasti hudo se jim je godilo od takrat dalje na Sijonu. Turški derviši, njihovi sosede v samostanu, so jim nagajali, kjer in kar se je dalo. Dolžili so jih, da imajo orožje skrito v svojih prostorih, da skrivaj zbirajo romarje, s katerimi namerjajo napasti mesto, da zaničljivo gledajo po mohamedanih, ki molijo ob grobu preroka Davida, da že 25 let nimajo pravice bivati na Sijonu, da pa so v ta namen podkupili jeruzalemskega pašo in druge uradnike.

Zastoj je bilo dokazovanje sijonskega gvardijana, da to ni res, ampak da je sultan sam dovolil, da smejo frančiškani bivati v enem delu samostana. — Slednjič se je sultan naveličal večnih pritožeb in preprirov ter je zapovedal, da morajo frančiškani zapustiti sijonski samostan: odlok je prišel 3. oktobra 1549: vendar so vsled svojega ugovora frančiškani ostali tamkaj do 2. junija 1551, ko se nišo mogli več braniti ter so morali oditi; svetišče je pa ostalo v rokah mohamedanskih dervišev.

Če tudi so morali frančiškani Sijon zapustiti, se vendar niso odpovedali svojim pravicam do njega in upanju, da bodo zgubljeno še kedaj nazaj dobili. Predstojnik frančiškanskih samostanov v Sv. Deželi ali kustos se še dandanes imenuje „gvardijan z gore Sijona“; njegov grb še vedno spominja na to, da je Sijon zibel in središče častitljivega frančiškanskega misijona v Sv. Deželi. Pri vsaki priliki opozarjajo frančiškani krščanske vlade na to in jih prosijo, naj jim pomagajo nazaj dobiti pravice katoliške cerkve v Sv. Deželi.

In danes zaupljivo ponavljajo svoje prošnje. Jeruzalem je sedaj v oblasti mogočne Anglije. Težko, da bi krščanski zmagovavci sveto mesto spet prepustili turški oblasti. Mohamedani bodo morali izročiti kristjanom, kar so jim ugrabili. Po vsej pravici ima priti Sijon v katoliške roke. Sicer je pa zapreka tudi od mohamedanske strani dandanes odstranjena: zakaj mnenje, da je kralj David na Sijonu pokopan, se sedaj zdi neverjetno celo mohamedanom samim, zato iščejo njegov grob povsem drugje.

Opravičeno je torej naše upanje, da bo po sklenjenem svetovnem miru prišlo največje svetišče na Sijonu, dvorana zadnje večerje Gospodove, nazaj v katoliške roke in da bodo frančiškani zopet njegovi varuhi, kakor s početka.

(Konec I. dela).

P. ALFONZ FURLAN:

Pobožnosti in nekateri odpustki v mesecu decembru.

a dventu pripravlja sveta cerkev verne na božične praznike. Zato se opravljajo maše zornice; zato je določen kvaterni teden s postom v sredo, petek in soboto, ta namen ima tudi devetdnevnic pred Božičem.

Mesec december je pa posvečen brezmadežno spočeti Mariji devici; kdor opravlja z drugimi v cerkvi ali sam za se posebne molitve, premišljevanja ali druge pobožne vaje, prejme vsaki dan 300 dni odpustka, in popolni odpustek v mesecu, ako opravlja to pobožnost ves mesec in se spove, pristopi k sv. obhajilu, obišče kako cerkev in v nji nekoliko moli za odpustek po papeževem namenu (Pij X. 13. nov. 1907).

Tu priporočamo pobožnost 12 sobot ali 12 nedelj v čast brezmadežni Mariji devici. Kdor opravlja zaporedoma vsako prvo soboto ali vsako prvo nedeljo vsakega meseca v letu premišljevanja ali molitve v čast Materi božji brezmadežnega spočetja, prejme popolni odpustek, ako se še spove, prejme sv. obhajilo in moli za odpustek po papeževem namenu. (Pij X. 1. jul. 1905). Za to pobožnost najdeš primerna premišljevanja v „Cvetju“ 1. 1914, letnik 31.

Kdor nepretrgano opravlja pobožnost 12 sobot pred praznikom brezmadežnega spočetja Marije device z molitvami ali s pobožnimi premišljevanji v čast brezmadežnega spočetja Marije device, se spove, obhaja in moli za odpustek po papeževem namenu, prejme vsako teh 12 sobot popolni odpustek. (Pij X. dne 26. nov. 1908).

Odpustke teh treh novih pobožnosti lahko podariš dušam v vicah.

Dnevi vesoljne odveze v decembru:

8. decembra, praznik brezmadežnega spočetja blažene device Marije; 25. decembra: Božič.

Dnevi popolnega odpustka:

2. decembra: spomin vseh rajnih manjših bratov, sorodnikov, dobrotnikov i. t. d.; 8. decembra: brezmadežno spočetje bl. device Marije. Dalje eden dan v devetdnevnic pred Božičem, ko je izpostavljeno presveto Rešnje Telo; 12. decembra: najdenje trupla svetega Frančiška Serafinskega; 20. decembra: sv. Jozafat, škof in mučenec; 25. decembra: Božič.

Srčnost v vsakdanjem življenju.

Ker v sedanjem času dan za dnevom čujemo ali smo vsaj slišali hvaliti vojaško srčnost, zato morebiti ne bo brez koristi za tiste, ki so doma in niso vojaki, ako zvedo, da čednost srčnosti tudi njim nikakor ni zaprta. Evo nekaj navodil.

Imej srčnost, biti Bogu hvaležen ne samo v veselju in sreči, ampak tudi v križu in trpljenju. Imej srčnost priznati, da si ubog, s tem vzameš uboštvu njegovo želo. Imej srčnost odpovedati se temu, česar ne potrebuješ, čeprav ti je všeč. Imej srčnost, da pri gostitvi svojih prijateljev ne storiš več, kakor ti dovoljujejo sredstva. Imej srčnost raje dati ubogim, ko zapravljati denar za nepotreben lišp. Imej srčnost povedati svojemu bližnjemu, zakaj mu nočeš ničesar posoditi ali upati. Imej srčnost, prednost dajati lastni ugodnosti in dostojnosti kakor pa nespametni modi. Imej srčnost, bolj ljubiti svoje zdravje kakor pa predsodke svojih prijateljev. Imej srčnost učiti se kakor učenec, četudi ljudje nad tem z glavami majejo. Imej srčnost, raje držati se tega, kar je trajno, kakor pa tega, kar skoro prejde. Imej srčnost spoštovati poštenost, naj se kaže v kakršnikoli obleki, in bojevati se zoper nepoštenost in dvojezičnost, kjerkoli se pokaže. Imej srčnost povedati svoje mnenje, kjer je potreba. Imej srčnost spoznati svojega prijatelja v slabi obleki, četudi si ti lepo oblečen in v družbi „finih“ ljudi. Imej srčnost bojevati se zoper svoja slaba nagnjenja in navade, tedaj boš junak, četudi nisi nikdar imel orožja v roki!

Dopisi.

Prvi tretjeredniški kongres v Novem mestu.

Izredna slovesnost se je obhajala dne 4. oktobra t. l., na praznik svetega Frančiška, ustanovnika III. reda, v frančiškanski cerkvi v Novem mestu, namreč prvo tretjeredniško zborovanje. Že visoki mlaji pred cerkvijo in napis nad cerkvenimi vrati, geslo sv. očeta Leona XIII.: „Moja reforma je III. red sv. Frančiška“ — vse je pričalo, da se vrši v krasno olepšani samostanski cerkvi nekaj nenavadnega. In tudi v resnici, velike množice tretjerednikov od blizu in daleč so prihajale že prejšnji dan kakor tudi v jutru omenjenega dne, da se vdeležijo prve take slovesnosti na Slovenskem.

Kot priprava na to slovesnost in na praznik svetega Frančiška je bila devetdnevnicica s kratkim premišljevanjem in litanijami. Zadnji dan devetdnevnicice je pa imel preč. g. Frančišek Vovko, župnik v Šent Petru, govor

„Sv. Frančišek in sedanji čas.“ Ta dan se je tudi novomeški odbor III. reda poklonil prevzvišenemu knezoškofu, ki je blagovolil s svojim obiskom poslaviti našo skupščino ter prisostvovati prvemu tretjeredniškemu zborovanju. Od 3. ure popoldne do poznih nočnih ur je navdušeni rodoljub in tretjerednik spovedoval, kakor tudi zgodaj zjutraj prihodnjega dne do 8. ure, ko je imel slovesen govor ter pontifikalno sv. mašo; asistiralo mu je več ko 40 duhovnikov, ki so od blizu in daleč prihiteli k tej izredni slavnosti.

Na praznik je bilo ob 6. uri skupno sv. obhajilo, ki se ga je vdeležilo nenavadno mnogo tretjerednikov kakor tudi drugih vernih. Nato je bila sv. maša za žive in mrtve ude III. reda ter dobrotnike Tretjeredniškega doma pred izpostavljenim presv. R. Telesom.

Po slavnostnem govoru ter slovesni sv. maši prevzviš. vladike se je preneslo presv. R. Telo v lurško kapelo, na kar se v prezbiteriju priredi oder, ki je bil okusno okrašen s cveticami. Okoli enajste ure se je pričelo zborovanje, trajalo je z opoldanskim presledkom do 5. ure popoldne.

Po običajnem pozdravu in vdanostni izjavi premil. knezoškofu zasedejo predsedniki svoja mesta. Kongresu je predsedoval p. vizitator, kakor določajo uredbe sv. očeta Pija X. Za častna predsednika sta bila imenovana mil. g. prošt dr. Sebastijan Elbert in preblag. g. Karol Pollak iz Ljubljane. Za podpredsednika sta bila odločena preč. g. Josip Plantarič, dekan v Trebnjem in preč. p. Valerijan Učak, župnik v Podzemlju. Zapisnikarja sta bila prečastiti g. A. Porenta, župnik v Hinjah in tretjerednik abiturijent četovodja France Koretič iz Kostanjevice. — Pokroviteljstvo celega kongresa pa je blagovolil prevzeti prevzvišeni knezoškof sam. — Na odru smo opazili tudi pč. p. Salvatorja Zobca, komisarja III. reda kot zastopnika preč. p. provincijala.

Uvodni govor je imel p. voditelj novomeške skupščine. Opozarjal je, da so se taki tretjeredniški kongresi v drugih deželah in državah že vršili, kakor na priliko na Tirolskem, Bavarskem itd. Označil je tudi pomen takih zborovanj. Po kratkem uvodnem govoru dá kot predsednik zborovanja besedo vlč. g. Antonu Hafnerju, kapelanu v Dobrniču, ki nam je podal kratko zgodovino III. reda, posebno še novomeškega tretjeredniškega okrožja. Za njim je nastopil preč. g. Anton Šmidovnik, župnik v Prečini, govoril je o bistvu in namenu III. reda. Zadnji dopoldanski govor je pa imel preč. g. Frančišek Vovko, župnik v Šent Petru, ki nam je razložil v krasnih besedah važnost III. reda za sedanji čas.

Za dve uri se prekine zborovanje. P. vizitator III. reda je govoril v prvem popoldanskem referatu o organizaciji III. reda. Drugi govor je prevzel preč. g. Bertold Bartel o letni vizitaciji. Kot tretji govornik nastopi prečastiti g. Tomaž Rožnik, župnik v Dobrniču, ki je govoril z njemu lastno gorečnostjo o karitativnem delu tretjega reda. Predzadnji govor je prevzel vneti pospešitelj III. reda ter glavna opora p. vizitatorju preč. g. Josip Plantarič, dekan v Trebnjem. Podal nam je v svojem referatu, kako se naj dvigne III. red na Slovenskem. Vsebina zadnjega referata je bila: Kako se naj pripravimo na sedmo stoletnico III. reda. Nad vse navdušeno nam je govoril preč. g. Jakob Pavlovčič, župnik na Suhorju o tem važnem predmetu. Omeniti je treba, da je p. komisar III. reda kot koreferent dodal po vsakem govoru potrebne opazke in povedal svoje mnenje. — Po dokončanih referatih so se prebrale in potrdile resolucije prvega tretjeredniškega kongresa.

Za sklep prvega zborovanja je zvečer ob 6. uri govoril preč. g. kanonik Jakob Porenta o smrti sv. Frančiška. Nato je bil slovesen spomin smrti sv. Frančiška, litanije presv. Srca Jezusovega in zahvalna pesem.

Da je bil prvi tretjeredniški kongres zelo dobro obiskan, spričuje ne navadno veliko število obhajancev (nad 2000). Videti je bilo tudi zastopnike ljubljanske skupščine in škofjeloške. Udeležilo se je kongresa nad 40 duhovnikov, vnetih pospešiteljev III. reda.

Ta dan se je poslala tudi pismena vdanostna izjava višjemu redovnemu predstojniku v Rimu in v Ljubljani, kakor tudi prevzvišenemu škofu, — ki se je že popoldne poslovil od udeležencev — kot dokaz, da kjer je škof, tam je tudi III. red in njegov voditelj.

Namen tega kongresa je, dobre tretjerednike še bolj navdušiti za III. red, mlačne vneti, da bi se ga oklenili z večjo gorečnostjo, druge verne pa pridobiti za oni red, kateri mora biti preosnova sv. cerkve; k temu naj Gospod dá svoj blagoslov na priprošnje velikega svetnika, našega sv. očeta Frančiška! — (Vsi referati se bodo v prihodnjem letniku natisnili. Ured.)

Tajnica novomeškega odbora.

Veržej (Štajersko). Pri nas v Veržeju je bil III. red sv. Frančiška vpeljan dne 1. junija 1884 po patru Nikolaju Meznariču, ravnatelju III. reda v Mariboru. Isti dan je bilo na novo sprejetih 49 udov. Še isto leto jih je pristopilo meseca julija 11, in meseca avgusta 16 udov. Naš za vse dobro vneti dušni pastir preč. g. Lovro Janžekovič so tudi dobili oblast nove ude v III. red sprejemati. Z veliko vnemo vodijo III. red že 34 let, in Veržej je postal središče tretjerednikov ne le v domači župniji, ampak daleč na okrog za Štajersko in Ogrsko. V zapisniku so zastopane sledeče štajerske župnije: Sv. Križ pri Ljutomeru, Ljutomer, Sv. Jurij ob Ščavnici; na Ogrskem pa Sóbota, Belotinci, Bogojina, Lendova, Turjanci, Štrigova, Črensovci, Sv. Jurij na Ogrskem in Tišina. — V teku časa so se mnoge župnije postavile na lastne noge, tako Ljutomer in Sv. Jurij ob Ščavnici, enako so bile organizirane tudi nekatere ogrske župnije in so postale samostojne skupščine III. reda. — Da pa bo naša župnija Sv. Mihaela v Veržeju v zadevi III. reda oskrbljena za vse prihodnje čase, so naš preč. g. župnik oskrbeli, da se je pri nas III. red kanonično ustanovil. To se je zgodilo na 19. nedeljo po binkoštih, dne 29. septembra 1918, na god našega farnega patrona sv. nadangela Mihaela, po patru Filipu Beniciju Percu, ravnatelju in vizitatorju III. reda v Mariboru. — Trg Veržej se ponša s svojo staro strelsko gardo, ki spominja na viharne turške čase, ko so naši predniki tu ob Muri stali na braniku domovine. Tako bodi III. red sv. Frančiška v sedanjih in bodočih časih močna garda zoper sovražnike poštenega krščanskega življenja. Tretji red naj bo za to župnijo trdnjava močne vere, vrt krščanskih čednosti, vir božjega blagoslova, pot do nebeške domovine, v tolažbo in veselje sivolasemu gospodu župniku na večer njegovega življenja. — Mir bodi vsem, kateri bodo vodilo III. reda zvesto spolnjevali! — Ob enem se je vpeljala organizacija. Prvo predstojništvo je imenoval pater vizitator za dobo treh let. Čez tri leta bodo prve volitve predstojništva. — Novo imenovano predstojništvo je sledeče: I. za moške: predstojnik: Bohanec Jožef, vdovec-prevžitkar, Veržej h. št. 99.; namestnik: Žabota Franc, mežnar, Veržej h. št. 1.; svetovavec: Budja Alojzij, kmet v Banovcih. II. za ženske: predstojnica: Pušenjak Frančiška, samska tržanka, Veržej h. št. 29.; namestnica: Košar Marija, omožena tržanka, Veržej h. št. 101.; svetovavke: 1. za Veržej: Koroša Marija, samska trgovka, Veržej h. št. 76.; 2. za Banovce: Juranovič Frančiška, želarska hči, Banovci h. št. 7.; 3. za Bunčane: Osterc Frančiška, kmetica v Bunčanih.

Št. Peter pri Novem mestu. Tukajšnja skupščino je zadela bridka izguba. Epidemična influenza nam je ugrabila našo vrlo prednico, ki je bila vsa zavzeta za prosep III. reda. Vedno vesela, do skromnosti ponižna, vsikdar pripravljena za žrtve je šla vselej z vnemo na delo. Bila je res prava hči sv. Frančiška. Opravičeno upamo, da je blaga rajnika po priprošnji serafinskega očaka že našla zaslužen plačilo v nebesih. Pogreba se je udeležil tudi novomeški voditelj III. reda pč. p. Pavel.

Razgled po serafinskem svetu.

† **P. Stanislav Škrabec.** Razni slovenski časopisi in listi so se hvaležno spomnili našega nepozabnega P. Stankota ter na kratko omenili velike zasluge rajnega značajnega učenjaka. Naj navedemo na tem mestu, kako pišejo „Novine“, glasilo naših ljubih prekmurških Slovencev (z dne 20. vinotoka t. l. v številki 42., na drugi strani): „Vmrl so v Ljubljani frančiškan Stanislav Škrabec zlatomešnik v 74. leti svoje starosti. Pokojni so bili goreči duhovnik, veren profesor, jezikoslovec s svetovnim glasom i duga leta urednik glasnika tretjerednikov „Cvetja“. Naše slovensko narečje prek Müre jih je jako vsikdar zanimalo i ne v ednem slučaju je bilo podlaga za njihove trditve v književnoj slovenščini. V goreče molitve zročimo blago dušo pokojnoga vsem naročnikom, posebno pa tretjerednikom.“

† **Dr. Ivan Sobočan.** Ob istem času, ko dohajajo sporočila o velikem trpljenju dobrih prekmurških Slovencev vsled mažarskih krivic in nasilja, nas je posebno prevzela z žalostjo novica, da je umrl v Gradcu mladi zelo nadarjeni prekmurški rojak, duhovnik misijonske družbe veleč. g. dr. Ivan Sobočan. Pred dobrim mesecem je vrli pokojnik naredil doktorat iz bogoslovnih ved. Španska bolezen, kateri se je pridružila pljučnica mu je pa dne 15. novembra končala načrte za delo na zemlji. Pokoj njegoví duši!

Relikvije ukrajinskega apostola Jozafata zopet najdene. 12. novembra l. 1623 je umrl sv. Jozafat Kunčević marterniške smrti. Bil je to unijatski nadškof pološki in znan po svoji gorečnosti za združitev ukrajinske cerkve s sv. rimsko Stolico. Združitev ali cerkvena unija se je zvršila l. 1596 v Brestu Litovskem. Zemeljski ostanki našega svetnika so bili najprej pokopani v Polocku, odkoder so bili l. 1705 pred carjem Petrom Velikim prepeljani v Belo (Biala). Ko je l. 1875 ruska vlada zadnjo unijatsko škofijo s silo pehnila v razkol, je skrila tudi zemeljske ostanke svetnikove na vernikom neznanem kraju. Kakor hitro so bili l. 1915 Rusi pregnani iz Bele, se je pri cerkveni oblasti oglasila priča iz l. 1876, ki je označila kraj, kjer naj bi se nahajale relikvije. V resnici so jih tam tudi našli in prepeljali na Dunaj v tamkajšnjo unijatsko cerkev. Ko se je grof Šeptickij, Ivovski unijatski nadškof, vrnil iz ruskega ujetništva, je vpričo rimske komisije preiskal najdene relikvije in jih potrdil kot prave. Dal Bog, da bi bilo to srečno najdenje dobro znamenje za skorajšnjo združitev vseh Ukrajincev s katoliško cerkvijo!

Nov uspeh papeževnega posredovanja. Iz Rima so poročali, da so po dolgem času srečno uspela po papeževem posredovanju začeta pogajanja, glede interniranja 8000 bolnih Angležev in ravnolotiko bolnih Nemcev na Holandskem, kakor tudi glede izmenjave gotovega števila težkih ranjencev.

Dar Bolivije apostolski internunciatuiri. Bolivijsko ljudstvo je po svoji vladi darovalo apostolskemu internunciju v La Pazu novo palačo v stanovanje. Palačo je blagoslovil monsinjor Avila, škof v La Pazu ob prisotnosti ministra zunanjih zadev in mnogih drugih cerkvenih in državnih dostojanstvenikov, na kar jim je apostolski internuncij monsinjor Karoli izrekel iskreno zahvalo sv. očeta.

Protestantovski misijoni. Po najnovejšem poročilu so protestantje angleške narodnosti l. 1917 nabrali 30 milijonov dolarjev za svoje misijone. V Združenih Državah je bilo nabranih 19 milijonov; na Angleškem in Irskem 8, v Kanadi en milijon, v raznih evropskih deželah 2 milijona. To dokazuje, kako visoko znajo ceniti v teh deželah važnost misijonskega dela. Lep nauk tudi za katoličane!

Prostozidarska hvala tretjega reda. Pred kratkim je francoski ministerski predsednik Klemansô (Clemenceau) poklical v ministerstvo znanega prostozidarja Laférja (Lafferre) za naučnega ministra. To imenovanje nam kliče v spomin dogodek iz polpreteklega časa. — Dne 18. junija leta 1904 je poslanec Parš (Parche) v francoski zbornici očitil prostozidarjem njihovo skrivno, revolucionarno in državi nevarno delovanje. Lafér, ki je bil tudi poslanec zbornice in obenem veliki mojster francoskih prostozidarjev, je takoj nastopil zoper njega. Namestu pa, da bi se branil proti napadom je ljuto napadal, oziroma boljše rečeno hvalil tretji red sv. Frančiška: „Kaj le hočete vi katoličani našemu prostozidarskemu redu? ! Saj imate vi sami za svojo stvar čisto podobno, strašno rafinirano (zvijačno) in skrivnostno bratovščino, namreč tretji red sv. Frančiška. Knezi in državniki, bankirji in trgovci, častniki in profesorji, kratko najvplivnejši ljudje iz vseh stanov nosijo pas in škapulir, kakor nosimo mi usnjati opasnik in lopatico. Proučaval sem vse časopise tretjega reda in morem reči le, da imajo tretjeredniki silno premeteno vodilo, da povsod dosežejo svoje cerkvene koristi . . .“ K temu pristavlja francoski pisatelj Frančišek Veijó (Veuilot) sledečo pripombo: „Lafér precenjuje deloma tretji red, ker ta še daleč nima onega vpliva, ki bi bil mogoč, ravno zato, ker ga ljudje še premalo cenijo in je še premalo vpeljan. Če bi bil enkrat tretji red povsod razširjen in bi povsod užival pravo vodstvo, tedaj bi bil v resnici tak, kakor ga opisuje omenjeni prostozidar.“ — Naša dolžnost je, da delamo po močeh na to, da tak tudi v resnici postane!

Tako je treba delati! Ne davno je Valkut (Walcoot), namestnik Hooverja (Hoover), ravnatelja družbe za prehrano Združenih držav v Njujorku pred izbrano družbo najodličnejših dam svetovnega mesta predaval o prehrani raznih evropskih držav. Ko pride govor na (sedaj bivšo) Avstrijo, si govornik ni mogel kaj, da ne bi napadel papeža, češ, da je izdajavec italijanskega naroda, ker je s svojo mirovno poslanico meseca avgusta zakrivil italijanski poraz ob Soči. Takoj nato zapusti gotovo število dospa dvorano ter gre naravnost k generalnemu vikarju mesta Njujorka in mu sporoči dogodek. Precej je bil tudi izvoljen odbor, ki naj bi se pečal s to zadevo, pojasnil Valkutu njegovo zmoto in netaktno obnašanje in zahteval od njega, da naj javno prekliče. Valkut se je hotel v prvi izjavi sicer izviti, toda odbor ni odnehal, dokler ni Valkut čisto jasno preklical svojih obdolžitev, jih obžaloval in zardil, da je le brez pomisleka ponavljal tuje trditve, ne da bi se prej sam prepričal o njihovi istinitosti oziroma ničvrednosti. Če bi odločni katoličani večkrat nastopili na tak način proti nedokazanim lažem o papežu, duhovnikih i. t. d., bi bila takim širokoustnežem kaj kmalu zaprta usta in nedvojbena bi postali previdnejši v svojih trditvah.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni č. fr. Herman Jožef Lelja, vzoren in priden brat lajik, * 6. novembra 1852 pri sv. Ani na Štajerskem, † 27. oktobra 1918 v Mariboru. Dalje

I. pokojni udje tretjega reda

1) skupščine svetotrojiške:

Sv. Urban v Slov. g.: Klara Ferlež, Alojzija Kos, Jozefa Slanič; Sv. Tomaž pri Ormožu: Anton Kajnih, Martin Horvat, Jakob Perko († ob Pjavi), Ana Majcen, Marija Kranjc, Katarina Munda, Ivana Kosi, Marija Škvarč; Sv. Anton v Slov. g.: preč. g. Anton Vraz, župnik, Valentin Rojko; Sv. Bolfank v Slov. g.: Jožefa Žejdela; Sv. Jurij ob Ščavnici: Anton Borko, Otilija Bibijanko; Vurberg: Ivana Horvat; Sv. Rupert v Slov. g.: Helena Kronvogel; Sv. Trojica v Slov. g.: Elizabeta Ploj, Jakob Mulec, Ivana Horvat, Ana Bezjak, Neža Ferk, Uršula Magdič, Kristina Sodec, Barbara Kraner, Marija Vodošek; Mala nedelja: Antonija Rakunja, Neža Klemenčič; Sv. Benedikt v Slov. g.: preč. g. Frančišek Zmazek, župnik in duh. svet., Marija Pahler; Sv. Andraž v Slov. g.: Antonija Kranjc; Gor. Léndova (Prekmursko): Eva Grah.

2) skupščine mariborske:

č. šolska sestra S. M. Bibijana, roj. Ana Škerbinšek, † 12. nov. 1918; Svečina: Neža Wagner; Sp. Polskava: Julijana Babič; Sv. Ilj v Slov. goricah: Uršula Gornik; Cirkovce: Terezija Pernet; Zavrče: Terezija Ferlež in Jurij Kokot; Maribor: Marija Golob, Neža Guzej, Marjeta Rojs, Marija Verbnjak; Sv. Barbara v Halozah: Jurij Bratušek; Sv. Križ pri Ljutomeru: M. Kovačič, M. Vajda, M. Spindler, Neža Šoštarič, Katarina Himmelreich, Ana Ljubi, M. Golinar, Marjeta Pučko, Ana Pučko, Marija Reich, Ana Paldauf, Ana Lipold, M. Križan, M. Rožman, M. Križan, M. Kegel, Barbara Raj, M. Lešnik, M. Lukovnjak, M. Rantaša, M. Ivanjšič, Ana Osterc, Terezija Rantaša, A. Razlag, Veronika Markovič, M. Tomažič, Terezija Krajnc, Ter. Budja, M. Lukovnjak, M. Veršič, A. Muršič, M. Sušec, A. Zemljič, Ter. Onišak, A. Strajnsak, Ter. Jelen, Frančiška Vajda, M. Muršec, Neža Razlag, Ter. Rantaša.

3) skupščine brezjanske:

podružnica Gorje: Marija Ravnik, Jera Smukavc in vsi umrli gorjanske skupščine.

4) skupščine kamniške:

Kamnik: Marija (Karolina) Letnar, Marija (Terezija) Koželc (57 let v III. redu); Mengeš: Jera (Izabela) Černivec; Špitalič: Neža (Frančiška) Klemen, Marjeta (Frančiška) Kerle, Jozefa (Elizabeta) Jeras; Zg. Tuhinj: Gregor (Anton) Žavbi (10 let v III. r.)

II. pokojni udje armade sv. Križa:

Tomaž Šarc, Domžale. Priporoča se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev:

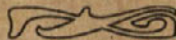
Marija Hribernik iz Virmaž pri Šk. Loki za pomoč v vseh potrebah dušnih in telesnih. Neka mati za popolno ozdravljenje. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev neki vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Več družin. Neka bolna oseba, da bi mogla vdano trpeti. Vojaki v tujini, da bi se srečno vrnili. Ujetniki, begunci, in umirajoči. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane.

Zahvala za uslišano molitev.

Podpisana je bila v veliki zadregi radi obrekovanja. Odpovedalo se ji je stanovanje in bila je že v skrajni sili. Z vsem zaupanjem se je pa zatekala k sv. Družini in sv. Antonu Padovanskemu. V teku enega meseca se je vse spremenilo. Pošteni in pametni so jeli prezirati obrekovanje v veliko tolažbo podpisane. Zato čast in hvala Jezusu, Mariji Materi milosti, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu.

Marija Letnik, šivilja,
Sv. Trojica v Slov. goricah.

Marija Hribernik se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu za izkazano pomoč v več zadevah. Neka oseba s Črnuč izreka zahvalo najsvetejšima Srcema J. in M. za zadobljeno zdravje.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Darovi udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v oktobru: Marija Strahovnik, Velenje 26 K; Terezija Črček, Slivje 50 K. — Došlo v Kamnik: Marija Rode, Rodica pri Domžalah 45 K.

Za kitajski misijon: Za odkup dečka (Matej) in deklice (Marija) neimenovana iz Bača 48 K; za odkup dečka (Jožef) in deklice (Jozefa) neimenovana iz Knežaka 50 K; za odkup deklice (Antonija) neimenovana z Dobrovlja po P. Kerubinu, M. Nazaret 30 K; za odkup treh poganskih otrok (Frančiška, Jakob, Janez) poslano po P. Kerubinu, M. Nazaret 200 K; za dva Kitajčka (Andrej, Krištof) Elizabeta Schnabl, Ukve, Koroško po P. Benjaminu 60 K; za odkup poganske deklice (Marija) neimenovana v Kamniku 30 K.

Frančiškanska misijonska družba v Mariboru: Pospešitelji so nabrali: Fr. Ks. Meško, župnik, pri Mariji na Zili (Koroško): 480 K; Adam Grušovnik, dekan v Hočah: 103 K; Franc Bratušek, župnik pri Svetinjah: 910 K; Franc Spindler, župnik pri Sv. Juriju ob Pesnici: 13 K; Ivan Slaček, organist v Rušah: 50 K; Gleinzer Frančiška: 10 K. — Posamezni darovi: Marija Cvetko: 40 K; Kacjan Katarina: 180 K; Neža Zado-
bušek: 5 K; neimenovan po p. Valerijanu: 30 K.

Za misijone: Dva neimenovana 6 K.

Za afrikanske misijone: Župni urad Cerklje pri Kranju 70 K; dve neimenovani v Kamniku 17 K.

Za Sv. Goro: Ivana Tomelj, Šmarca pri Kamniku 100 K

Za cerkev in samostan v Brežicah: gospa Nežika Stergar, Kamnik 20 K.

Za kruh sv. Antona: Vič. g. dr. Anton Suhač, častn. kanonik in dekan, Sv. Ana na Krembergu 20 K; poslano po P. Kerubinu, M. Nazaret 10 K; dva neimenovana v Kamniku 15 K; Lucija Vehovec, Mengeš 1 K.

Za prospah »ročnega dela«: Val. Majar, vpok. župn., Medija-Izlake 100 K kot cvetko zahvalnosti na gomilo svojemu lektorju preč. P. Stanislavu!

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!

